Löwwi ja Rebbane.

Löwwi olli ennemuiste köiks mõtsa ellajide üllemb ja kunningas; ta olliwannas jánu, nink es jakssa ni hõlpsaste toidust harda, kui enne sedda, nore põlwel. Sis wõt temma nüüd kätte, ja heit henda pessa hawwa sisse, pu jure alla nink nakkas haigust tännitama. — Kui sis mõtsa ellaja tulliwa tedda käema, oigas temma rassesta wasta, ja könnel egga üttele: Oh armas lats, sa nãet kül, et minno ello päiwa otsa sawa, ma tahhas töist kunningast sãda; tulle ometiggi liggimballe, et meije kattekesse targembat nõwwo kokko peasse. — Kui sis kedda sinna pessa haugo sisse asse, joop sis ka wanna Löwwi tõmmas tedda küüste nink hammastega lõhki, ja pand lihhe nohk.

Rida ol mõnnelegi ellajalle, wagga ja wargale sündinu, — waik! sis kulli wanna kawwal Rebbane ka kunninga pessa su ette, kaije sisse pole, ent siski ta kaggona liggidale es astu.

Löwwi üttel tälle: Terre, terre armas lãtsi olle terwe kaema tullemast. Es sa liggimbale ei astu, et sa omma wanna haige kunningaga wois su tãus jutto ajada. Ent middassa, sõbber, ni wallusaste silmaga selletat? —

Rebbane iks kawwal ja tark, kostse wasta: Ma nãe siin paljo jälgi, mes sinno pessa pole teed tähhendawa, ja ei ka ütte ainustiggi te jälge, mes taggasi peas juhhatama; se perrast ma pelgan, selle et ne jälle keelwa julgembat eddesi astumist.

Õppetus.

Parremb iks, melega ette mõttelda, kui kahjo takkan kahhitseda.